

му. Имаше нѣкаква вина, но не можеше да открие корена ѝ.

Ситна потъ изби по бледото му лице. Въ лѣвата страна на гърдитѣ остра мѣка го разкъса. Обади се болното му, безнадеждно сърдце. А думитѣ на просяка — чудни, не чувани до тогазъ, свѣтли и пронизващи, го посипваха отвсѣкъде, като облакъ шилести, измѣчващи стрели.

— Обикаляме всички краища, влизаме въ всички къщи. Не се боимъ да влѣземъ въ дома на прокажения, нито въ палата на гордия богаташъ. Нѣкъде ни посрѣщатъ съ присмѣхъ и злоба. Другаде съ укоръ и хула. Ала нѣкъде словото ни стига до закоравѣли сърдца, до заблудени души. И това ни стига. Това е нашиятъ животъ и нашата радостъ. Да обичаме, да помагаме, да просвѣтляваме. Тѣй както Богъ просвѣтли душата ми въ оня единственъ часъ, когато надменниятъ рицарь Франческо Бернардоне, единственъ синъ на богати и любящи родители, излѣзе отъ църквата, хвърли меча и кисията си, събу скѣпитѣ си кордовански ботуши, съблѣче копринената си туника и стана само братъ Франческо, призваниятъ да служи на людетѣ и Божиата истина . . . Защото въ оня незабравимъ часъ сякашъ мълния изгори душата ми, когато чухъ словото на свещеника, думитѣ на Евангелието: „Нѣмайте ни злато, ни сребро въ вашата кисия, ни торба за изъ пѣтъ, нито обуца, нито тояга . . .“ И разбрахъ Божиата воля. Неговитѣ слуги не можеха да бѣдатъ земни люде, алчни за бисеръ и сребро, за дворци и угода . . .

Инокентий прехапа устни. Сведе взоръ къмъ своя престолъ отъ сребро и слонова костъ. Червенина избухна по изпитото му лице.

И изведнѣжъ той разбра. Разбра какво непознато, какво чудно и необяснимо имаше въ словото на странника.

Думитѣ на Франческо бѣха сходни съ думитѣ на еретицитѣ. Ала въ тѣхъ имаше нѣщо ново.

Докато словата на другитѣ бѣха пълни съ горчивина и умраза, съ непокорство, присмѣхъ и разрушение, словата на този чуденъ просякъ преливаха само отъ доброта, миръ, радостъ, любовъ . . .